

(11)

TUNNETEST ÜLE UJUTATUD

Kui tamm tema ja Jumala vahelt minema uhuti, jõudis see end agnostikuks nimetav inimene Kolmanda Sammuni.

E SMAKORDSELT AA-sse jõudes arvasin, et kõik on joonud rohkem kui mina ja sattunud suurematesse raskustesse. Kuid jätkuvalt koosolekutel käies hakkasin peagi kuulma, kust nende lood alguse said. Mõistsin, et olen samal teel. Ma ei olnud lihtsalt jõudnud sama kaugele – veel.

Esimest korda jõin alkoholi keskkooli lõpuklassis. Tol õhtul lipsasin aknast välja, et vanemad mu lahkumist ei kuuleks. Olime neljakesi ja tõime kaasa vaid neli pudelit koduõlut. Seda viga ei korranud ma enam kunagi!

Järgmisel nädalal läksime kambaga telkima ja võtsime kaasa mitu kasti õlut. Jõime kõik ära. Ka teised jõid palju, aga mina olin see, kes ärkas keset ööd ja hakkas kuuvalgel mööda ümbrust ringi kondama. Ma kõndisin kilomeetreid ja otsisin midagi. Nüüd tean, mida ma otsisin. Erinevalt teistest tahtsin ma veel juua.

Tol suvel oli mul keskkooli ja kolledži vahelisel ajal tõeliselt lõbus. Kõik keerles joomise ümber: joomine ja jalgpall, joomine ja jahipidamine, joomine ja piljard, joomine ja autojuhtimine. Midagi väga halba ei juhtunud, aga oleks võinud juhtuda. Mind oleks peaaegu

vahistatud. Üks sõber oleks peaaegu kuuli saanud. Autoga sõites sain napilt enne kokkupõrget pidama.

Ma ei usu, et enamik mõõdukaid, seltskondlikke alkoholarbijaid mäletab väga selgelt, millal nad esimest korda jõid. Olen kindel, et väga vähesed neist tähistavad igal aastal seda päeva, juues end nii purju kui võimalik. Teisel joomaastal hakkasin ma kiitlema, et kui sa ikka veel oma nägu tunned, siis ei ole sa piisavalt purjus. Oma kolmandal aastal jõin kodukootud virsikuveini ja kui see otsa sai, jätkasin viskiga. Oksendasin sel ööl mäluaugus.

Varsti avastasin, et viinast ei tule nii suurt pohmelust. Viina joomine oli nagu elu ulmefilmis – võisin olla ühel hetkel ühes kohas ja koheselt transporteeruda kuhugi mujale. Ma ei suutnud kunagi õigesti doseerida. Mäletan, et läksin ühele peole. Hakkasin jooma ja võisin järsku rääkida ükskõik kellega. Mul oli väga lõbus, kuid jätkasin joomist. Varsti suutsin vaevu kõndida. Tol õhtul sõidutas sõber mind koju, aga mõnikord ronisin ise rooli taha, kui olin kõndimiseks liiga purjus.

Minust sai õpetaja ja mõnda aega jõin üsna harva. Kui ma siiski jõin, siis peaaegu alati purju. Õpetajad kogunesid paar korda aastas pokkerit mängima. Tavaliselt ei joonud ma midagi. Kuid ühel korral siiski võtsin ja tegin endal kohe margi täis. Otsustasin, et joomine lihtsalt ei olnud enam lõbus. Jätsin maha.

Minu ravi joomise vastu oli eraldumine. Tõusin üles, läksin tööle, tulin koju, vaatasin televiisorit ja läksin magama. See viis selleni, et ma ei suutnud meenutada, et midagi lahedat oleks üldse kunagi juhtunud. Ma ei suutnud ette kujutada, et tulevikus juhtuks midagi toredat. Elu oli kuivanud kokku lõputuks, kohutavaks olevikuks. Depressioon muutus nii raskeks, et ainult

meditsiiniline ravi hoidis mind enesetappu sooritamast. Seitsme kuu pärast lõpetas arst mu ravikuuri. Mind ei vaevanud küll enesetapumõtted, aga ma ei olnud ka kuigi õnnelik.

Kooli tuli uus õpetajanna ja ma kutsusin end tema juurde napsile. Mäletan, et ütlesin talle klaasi kergitades, et see ei pruugi olla eriti hea mõte, aga „ma usun, et see on seda riski väärt.” Nii, möödaminnes, hakkasin jälle jooma. Talvevaheajaks läks ta oma poiss-sõbra juurde. Olin jälle üksik.

Kaks päeva enne jõule läksin ühele peole. Ma ei kavatsenud juua, sest olin sõitnud sinna autoga ja teadsin, et joomine ja juhtimine ei ole minu puhul kuigi hea mõte. Ma ei tundnud end ei hästi ega halvasti – lihtsalt veidi ebamugavalt, sest ei teadnud enamikku seal olevatest inimestest. Istusin diivanil ja järgmisel hetkel seisin ja jõin veini. Mingit teadlikku kavatsust jooma hakata mul ei olnud.

Jõudnuna sellesse punkti, ütlevad paljud inimesed: „Ja ma jõin veel kümme aastat.” Selle asemel juhtus kummaline asi. Paar päeva hiljem tuli üks õpetaja tööle minu juurde ja sõnas, et ta on alkohoolik ja käib AA-s. Ei tea, mis teda selleks ajendas, sest ta ei olnud mind kunagi joomas näinud.

Järgmisel päeval küsisin temalt, kui tihti ta koosolekutel käib. Uurisin: „Kas üks kord nädalas?” Ei. Ta vastas, et on käinud kuus kuud, peaaegu iga päev. See tundus veidi äärmuslik, kuid mõtlesin, et kui ma koos temaga koosolekul käiksin, siis võiks see teda aidata. Pealegi olin ma üksildane.

Poole koosoleku pealt tabas mind äärmiselt kummaline mõte. Inimesed esitlesid end alkohoolikutena, ja mul tekkis ka tahtmine seda teha. Kummaline tunne,

sest muidugi ei olnud ma seda. Hiljem küsis mu sõber, mida ma sellest koosolekust arvasin. Vastasin, et tegelikult ma ei tea. Hiljem mõistsin, et esimest korda aastate jooksul tundsin end tõeliselt kuhugi kuuluvat.

Järgmisel päeval läksime teisele koosolekule ja seekord tunnistasin, et olen alkohoolik. Kolmandale koosolekule läksin üksi. Olin närviline. Tundsin, et poen nahast välja. Tegin midagi enda jaoks hämmastavat. Midagi, mis mind tõeliselt üllatas. Enne koosolekut tõstsin käe ja esitlesin end kui uut tulijat. Leidsin kellegi, kellega rääkida. See rahustas mu maha.

Aeg-ajalt rääkisin ka tõtt. Rääkisin ühel koosolekul, et pelgan võtta tugiisikut, kuna kardan, et ta sunnib mind midagi tegema. Lahkusin sellelt koosolekult telefoninumbriga. Aimasin, et see juhtub, ja tõepoolest, minu uus tugiisik hakkas mind Suure Raamatu abil juhendada, kuidas samme läbida.

Helistasin talle iga päev. Kaeblesin, kuidas ma lihtsalt ei taha olla alkohoolik. Ta vastas, et pole tähtis, mida ma tahan. Pidin vastama ise küsimusele, kas ma olen või ei ole alkohoolik. Ta soovitas isegi proovida selguse saamiseks natuke kontrollitult juua. Teadsin, et ma polnud suutnud seda kunagi teha. Ma ei vajanud enam selleteemalist „uurimistööd”. Kõik, mida tegema pidin, oli pilgu heitmine oma senisele joomiskarjäärile.

Mäletan end aastaid tagasi ütlemas ühele sõbrale, et mul ei ole probleemi joomisega, mul on probleem joomise lõpetamisega. Me naersime. See oli tõsi, kuid oli veel midagi, mida ma ei olnud kunagi märganud enne AA-sse jõudmist. Mul ei olnud probleemi ainult lõpetamisega. Mul oli ka probleem alustamisega. Ükskõik mitu korda või kui pikaks ajaks ma lõpetasin, puhkesin alati uuesti jooma.

Kui olin kolm kuud joomata olnud, rääkisin telefonitsi sõbraga, kes oli mind esimesele koosolekule viinud. Halasin talle oma probleemidest tööl ja sellest, kuidas mu tugiisik mind ei mõista. Vestluse käigus tõin välja, et kuigi ma pidasin end agnostikuks, tundus mulle siiski, et keegi hoiab mul silma peal. Ta küsis: „Kas ei oleks aeg otsus langetada?”

Teadsin täpselt, kust Suurest Raamatust otsida ja olin seda lehte seni hoolikalt vältinud. Pöördusin Kolmanda Sammu palve juurde ja lugesin selle talle telefonis vaikselt ette. Midagi ei juhtunud. Ma ei oodanudki, et midagi juhtuks. Siis pöördusin mingil põhjusel tagasi sõnade juurde: „Keegi meist pole suutnud neid põhimõtteid alati jäägitult omaks võtta.” Need sõnad kaikusid mu peas.

Siis juhtus midagi. Tamm uhuti teelt. Mind haaras ilma liigutamata või rääkimata kaasa emotsioonide laine, kuid samal ajal olin täiesti teadlik iseendast ja ümbritsevast. Kuulsin oma sõbra häält pärimas, mis minuga juhtunud oli. Ma ei suutnud vastata. Ma ei oska seda tänini seletada.

Tean, et astusin tol õhtul Kolmanda Sammu (andes oma elu ja tahte üle Kõrgemale Jõule), sest järgmisel päeval hakkasin kirjutama Neljanda Sammu inventuuri ja jätkasin kirjutamist, kuni tegin koos tugiisikuga läbi Viienda Sammu. Peagi oli mul nimekiri inimestest, kellele olin halba teinud. Arutasin kõik heastamised koos tugiisikuga läbi. Kui hakkasin klaarima asju perega, tundsin enesetunnet paranemas.

Nüüd, enam kui üksteist aastat hiljem on mul raske selle õhtu tundeid taaskogeda. Mida ma selle tulemusena usun? Võin vaid öelda, et Jumala olemasolus kahtlemine ei olnud vaimse kogemuse saavutamisel

mingi takistus. Samuti võin nentida, et selline kogemus ei andnud mulle mingit kindlat tõestust Jumala olemasolu kohta. Anonüümsed Alkohoolikud annab mulle vabaduse uskuda ja kahelda nii palju kui vaja.

Ma tean, et mu elu on nüüd teistsugune. Ma ei ole AA-sse tulekust saadik kordagi joonud. Minus on vähem vimma ja ma ei kuluta eriti aega mineviku peale mõtlemisele. Ma olen hakanud nägema, et minu kogemustest võib teistele inimestele kasu olla. Olen hakanud uskuma, et rasked ajad ei ole lihtsalt mõttetu kannatus ja et midagi head võib juhtuda igal hetkel. See on suur muutus inimesele, kes ärkas vanasti hommikul üles ja tundis, et iga järgnev päev on tema jaoks karistus. Täna on mul ärgates palju võimalusi. Jõuan vaevu oodata, mis järgmiseks juhtub.

Ma tulen ikka tagasi, sest see toimib.